

neju“, pri pivu in pri vodi, povsod sama Venera, in nič ko Venera. Kakó sem tega že sit, Ti ne morem povedati. V resnici, človeku se že jed gabi, ko mora baš tedaj poslušati največje umazanosti . . . Res, da se nekateri bolj „ustijo“, a da je tudi sicer z nrvnostjo žalostna, to pričajo strašni slučaji. Komaj smo pokopali idealno-blagega Bedničá, že je smrt pokosila drugega mladega moža, nadarjenega vseučiliščenika, ki je bil na gimnaziji vse-skozi prvi. Danes so ga odnesli v mrtvašnico. Postal je žrtva svojih strasti. Zadnji čas se ga je vse ogibalo, nihče ni hotel sesti na mesto, kjer je on sedel, nihče piti iz kozarca, iz katerega je ravno on pil, sploh — popolnoma so ga izključili iz družbe . . . In takó je umrl zapuščen, v najlepših letih, ko bi bil s svojo darovitostjo lahko toliko koristil! Ubogi stariši, ko izvedó to novico! Pravijo, da so zeló siromašni, živé pa tam nekje na Gorenjskem v hribih.

Ljudje mislijo, da tukaj, daleč od domovine, ne veljajo zanje nikakršni nrvni zakoni, zakoni navadne pameti, navadne dostojnosti. In ker menijo, da jih nihče ne razume, delajo svoje ostudne opazke tudi v družbi olikanih ljudi. Da Ti navedem le

en slučaj, kakó mi slovenski dijaki tukaj zastopamo čast svojega naroda: Medicinac K., jurist P. in jaz sedimo v tramvaju ter se peljemo po Alzerici. Med potjo vstopi eleganten gospod z mlado deklico, najbrže — oče in hčérka. Gospodična je bila res kakor pomladni cvet. A moja tovariša se pri tej priči spomnita najpriljubljenjsegá predmeta — ter začneta delati opazke, ki se slišijo po dunajskih „čeherlih“. Ko vidim, da deklico obliva rdečica, sunem tovariša K., naj bo vendar pameten, morda pa dekletce vé, kaj govoriga. A onadva naprej in naprej, vedno huje . . . Ko voz obstane vdrugič, in sprevodnik pozvoni, vstane neznani gospod, prime deklico pod pazduho, se obrne proti mojima tovarišema, pravi slovenski: „Z Bogom, sv . . . je!“ ter urno odide. Tableau! . . . Zadeto!

Potem se pa čudiš, če dobivam „življenja gnus“. Ne, „Epicuri de grege porcus“ ne maram postati! . . . A v kateri filozofiji najdem mir, srečo? Zastonj jo iščem. Po „Ringu“ letam včasih kot divji in mislim, mislim o nekdanji sreči . . . Blagor Tebi!

Ves

Tvoj

Ivan.

Ko mine zime sneg in mraz . . .

„Ko mine zime sneg in mraz,
in vrne se pomlad,
tedaj vresniči za vselèj
nebroj se mojih nad . . .“

Že skrinja polna je blaga,
in šiva stroj drčé:
kako vesel boš, ženin moj,
dražestne bale te! . . .“

In vbada dekle dan na dan
in šteje tedne, dni —
Oh pridi, pridi, srečni hip,
ko ž njim se poroči! . . .

Pa majnik je priplul čez plan
cvetan in svež in čist —
nevesta pa prejela je
od njega droben list — —

Ni v listu tem se prismehljaj

dekletu vesne žar:

Z bogato vdovo ji odšel

je ženin pred oltar . . .

Ksenija.